

Bije se do prsou.

„Já jsem tam od toho, abych poradil a pak zkontroloval, jestli podřízení splnili moje příkazy do puntíku. Jo, sem tam se podaří udělat navrch nějaký ten kšeftík, to víte, paninko, prachy jsou prachy,“ s gustem luskně prsty.

Z Franty vytéká nekonečný vodopád slov. Pomalu usrkávám matonku. Servírka chce už jít taky domů.

Konečně platíme.

Vlastně platím.

Franta mi nahlíží do peněženky a kontroluje, kolik platím. Dávám spropitné. Nesouhlasně vrtí hlavou. Mám já tohle zapotřebí? Z kavárny vychází první, ani se neohlédne. Vydávám se za ním. Letošní zářijové večery začínají být chladné, navíc venku mrholí, a tak si oblékám kabát. Seřízené brano mě pevně stiskne mezi křídla těžkých kovových dveří. Najednou nemohu ven ani zpátky a chvíli trvá, než se vyprostím.

Franta halasí před kavárnou – ve čtvrtek mě navštíví a přiveze čerstvou zeleninu. „Teď máme nádhernej košatej celer, až k němu přivoníte, zatočí se vám hlava. A vy se mi zas předvedete v kuchyni.“ Přitahuje pozornost kolemjdoucích. „Co kdybyste mi upekla kance? Kance s bramborovým knedlíčkem a se špenátem. To miluju! A do špenátu dáte hodně česneku a cibule a přidáte šlehačku, ať si pošmáknu!“

Své studenty učím, co je to být asertivní – hrát si na něco ve třídě je docela prosté. Teď se dívám do očí dospělého muže a najednou je těžké vyklopit celou pravdu, a pěkně na rovinu. To je život! Tak do toho. Přece si nenechám od Franty vstřelit gól. Předvedu kličku jako obránce Řepka.

„Milý Franto, děkuji za hezký večer,“ leze ze mě jak z chlupatý deky, „každý jsme z jiného těsta a já jsem strašně mizerná kuchařka. Určitě si najdete lepší.“

Je zklamaný, kdybych to vybalila před hodinou, nemusel se tak vysilovat.

„Stejně to byl dobrej večer, paninko.“

Letmý stisk ruky dvou cizinců.

CHCEŠ MĚ? e-shop
Na akční modely **SLEVA 30%**

Vláďa (37)
NA AULI, STRAŽNĚ RAS
MÁM VZÁŘET, A SOKRAN
TAKO UŽÍVĚJÍ OD LAM
SAL A RAZ VARI N OTREUT

☆☆ **KOUPIT**

Miloš (42)
SPOLEKUVNĚ, SYMPATĚK,
SE ZÁJMEM O RODINU. ZÁJÍ
TĚBÍ, BEZ ZÁVAZKŮ. MILUJÍ
NAPLNO A CHCI TĚ...

☆☆☆ **KOUPIT**

Rudolf (48)
SHRÁNĚNĚ OŠETŘOVATEK, ETÉRÁ
SI POMĚDĚLÁ
(KEMONTON, IP
EKET, AKU...)

☆ **NENÍ SKLADEM**
KOUPIT

deseti mužů na večer a k tomu jeden nealkoholický nápoj. No, neber to! Telefon mi už potřetí pomalu diktuje číslo bankovního účtu. Když zaplatím, mohu přijít randit.

Ale co budu dělat do 17. října?

Dál projíždím web.

Cizince nechci.

Na seznamovací zájezd nemám čas.

Známost, Štěstí, Seznamka, Gravegame, Expres Kontakt – seznamky pro ty, kteří se chtějí seznámit rychle a bez předsudků. Hlavně rychle.

Můžu uvést svoje jméno? Můžu vystavit svoji fotku? Z toho se zrovna nesypu – tahle webová prostitute ode mě vyžaduje notnou dávku odvahy. Nechci, aby si na mě moji studenti ukazovali prstem. Zrovna tak nestojím o to, aby mi sčítali, kolikrát denně se v seznamce objevím – a nedej bože, aby posílali psaníčka a zvali mě na rande. To bych společensky nepřežila!

Ale bez seznamky jsem, zdá se, namydlená. Pár let bez chlapa a bude ze mě jen opotřebovaná zlá baba.

Náhodně volím jednu ze sezonek a za devětadevadesát korun se esemeskou registruji na www.stesti.cz.

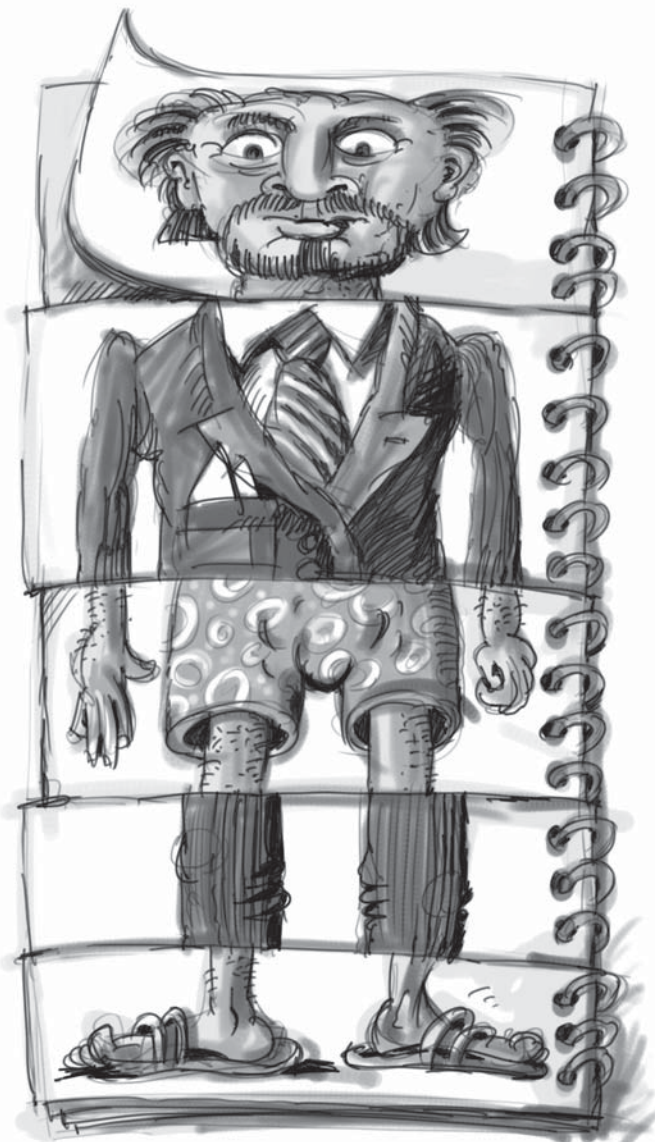
Poctivě vyplňuji profil a vystavuji fotku.

Mám konečně svoji schránku a můžu začít s namlouváním.

Nenapadlo by mě, že budu sdílet virtuální prostor s jedno sto třiceti sedmi tisíci dvěma sty padesáti šesti uživateli.

V mém skutečném prostoru stojí na stole hrnek sladkého kaka. Ten žlutý hrnek s velikým modrým slonem mi kdysi daroval můj bývalý. Dávno je popraskaný a otlučený, připomíná staré dobré časy.

klik
—
—

Slož si svého chlápka!

Zřejmě hladí a líbá každou na setkání. Hmm... po pravdě, neznám dámu v letech, která by si na první schůzce vyvalila svoje špeky do plavek. O tom, že sport podlamuje zdraví, vím své. Všichni tělocvikáři v mém věku jsou už dávno odepsaní – mají obroušené klouby, bolavá záda a kyčle na výměnu. Kdepak, sportovec ze mě nikdy nebude, v tom já mám jasno...

„Přijemny večer pekne se mi s tebou povida...zajimas mne jako velmi prijemna zena, jako spoluhrac, jako partner, touzim se radovat i hledat reseni s nekym, komu verim...touzim podat ruku a byt oporou...a to take ocekavam...napis mi neco vic o sobe, zajima mi cokoli, tesim se, Premek.“ Jak daleko s Přemkem zajdeme, je ve hvězdách.

Se Šimonem bych se unudila k smrti: *„Ted sem prisel domu osprchuju se a udelam si caj neco snim namazu si chleba s pastikou a koupil sem si rajcata pak si vlezu do postele k televizi jestli Aneto budete souhlasit se schuzkou mate dopredu dve veci jisty kytku a kafe tak se teste Simon.“* Je to jasný, na kytku zapomene a kafe si zaplatím sama.

„Mas zahratku? Copak mas Aneto na zahratce? Hrabes listi?...a vlastne si venku a cistis si hlavu prace na zahratce je nadherne osvobozujici. Taky hrabu. Myslim na tebe. Hledam k tobe cestu. P.“ Ani P. mě asi na hrabání nelapí.

Pánové, snažíte se, mám z vás radost. Přemka si nechávám uležet, aspiruje totiž na Muže pro mě. Ostatním pánům odesílám stejnou esemesku, kterou mám už dopředu připravenou: *„Vazeny, cenim si Vaseho zajmu, mam o muzi jine predstavy a preju Vam, abyste brzy naseł zenu, se kterou vam bude dobre. Hodne stesti. Aneta.“*

Šťastné jsme všechny stejně, nešťastná je každá jinak. Ale když muže odmítáme, všechny mluvíme stejnou řečí.

Všechno se musí zkusit

Celý den jsem se nezastavila. Do školy, ze školy, nakoupit, uklidit, uvařit večeři a k tomu skvěle vypadat. Jen si to zkuste! Tvarohovka se nafukuje v troubě a leze z pekáče ven, hlavně ji nepřipálit. Hovězí vývar s domácími nudličkami pěkně voní. Brambory bublají v hrnci. Na pánvi se neposlušně vzdouvají dva vepřové plátky a vedle se mazlím se sýrovou omáčkou. Alex si dá do nosu, to bude něco jiného než rozvařená nasládlá rýže zabalená ve smradlavé řase.

Mám hotovo – dorazil právě včas.

Letný polibek a už nosím na stůl. Vzpomenu si přitom na moji mámu, říkala „láska prochází žaludkem.“

Alex kontroluje, co je k večeři, a nechutně se šklebí.

„Nezlob se, tohle jíst nebudu, nechci riskovat. Jednou jsem snědl podobnou omáčku a bylo mi hrozně špatně. Načnu to víno, co jsem přinesl. To, co tu máš, se nedá pít. Kde máš otvírák a skleničky?“

Zapne televizi a rozvalí se do křesla. Uklízím jídlo do lednice. Musí vědět, že jsem zklamaná. Trvá mi to pěkných pár minut. Alex mezitím odpadl.

Chrápe, jako když dříví řezou. Červené upíjím sama a čekám. Chrápání přehlušuje i puštěnou televizi. Vytáhnu mu ovladač z ruky, a teprve když televizi vypínám, probere se.

„Andy, promiň, měl jsem těžkej den, nic se mnou dneska nebude, jedu domů.“ Pohladí mě po vlasech. „Na tý fotce v seznamce máš docela jiný vlasy, tak pěkně sestříhaný, to ti sluší víc. Skoč si zítra k holiči.“ Tahle poznámka mě rozladí. Copak vypadám jako obluda?

Řve, jako když povzbuzuje fotbalovou jedenáctku.

Nemohu dýchat. Nemohu se dočkat, až ze sebe jeho horečnaté obrovské tělo setřesu.

Hotovo.

Byla to fuška. Oblékáme se.

Kamil se cítí, jako by se mnou v náručí vyběhl na špičku Everestu. Dusím v sobě smích a mám co dělat, abych ho udržela pod pokličkou. O milování mám jiné představy.

Sedíme mezi exponáty jako v muzeu, nalévá červené a povídáme si. Slibuje si ode mě hodně.

„Aneto, přistěhuj se ke mně.“ Tak mě napadá, že tenhle večer bude ještě zajímavý.

„Přes den zaskočíš ke kadeřnici, do fitka a k manikérce a já zajdu na fotbal. Večer si uvaříme papkání, něco si přečteš a vyluštíš křížovku, pak si spolu dáme karty, kuželky nebo kulečnick a třeba si pustíme film, prostě pohoděnka. Budeme spolu bloudit po Šumavě, nízký kopečky mám rád. A chodit do práce nemusíš.“ Zvláštní plány, zbláznila bych se.

„Mám ráda lidi kolem sebe, potřebuju něco dělat a pořád se o něco se snažit.“ Jak to jen vysvětlit člověku, který nedělá nic...

„Jasněnka. Ptal jsem se v Hostivici, zakládají tam nový gymnázium a na těch pár hodin, aby ses nenudila, by tě zaměstnali. A budeš to mít kousek, pohoděnka.“ Rozhoduje o mně úplně samozřejmě – a beze mě.

„Tvůj byt pronajmu,“ pokračuje v klidu, „už mám zájemce.“ Zdá se, že překvapením není konec.

„A když už tu budeš bydlet, tak mi budeš platit polovinu nákladů na dům, jasněnka. A budeš udržovat dům a zahradu, to je čestná nabídka, ne?“

Ten nestyda! Je v balíku a třese se na pár šlupek od unavené ženské. On by ležel a já abych makala v domě, okopávala macešky, perly sázela do hnoje a vybírala hovna z pěstěného trávníku. To určitě! Nalinkoval mi život, našel práci, pronajímá můj byt a rozhoduje o mých penězích. A pak že nedělá nic. Na druhé rande je to úctyhodný výkon.

„Už tady s tebou nějaká bydlela?“ Jsem zvědavá a vlastně už mě to nebere.